

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiicărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 2 fi. 60 cr., pe $\frac{1}{2}$ an 1 fi. 50 cr., pentru România pe an 7 franci, pe $\frac{1}{2}$ an 4 franci. Inserțiuni: De un șir petit 6 cr. și 30 cr. timbru.

Abonamentele, manuscriptele, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu.

Algebra dragostei.

Joană și Petru erau soții,

Trăiau cu dulceață între cei vii.

Fără — BCU Cluj / Central University Library Cluj amorul îi răstăta,

Lumea lui Papp János ei o gusta.

Dar domnul Petrică avea un nărav,

Juca în caffană la billiard;

Făcea cât-odată și-un preferant;

De multe ori vinul 'l da prin șant. —

Ear domna Joană cu ochi lacrimiori,

'L asceaptă, sirmana, până prin țiori;

Spre norocire — un mândru cadet

I ține urîtul — la modă și adet

Și când dup-o lună de morb?! — negreșit. .

Piul Petrică de viață fu — quitt;

Rosti Joană, ca dulce soție

Scăpatam, o Doamne, Mărire Ție

Ear Petru in ceriuri, in lumea cea vie,
 Privește doios spre buna'i soție
 Și saltă și strigă, da, m'am scăpat —
 Of bucuriă . . . la X Quadrat. —

Jo Niculiță dela Căcoviță.

Sus Marcule !

Dina, dina, dina da
 dina, dina, da!

Sus, in sus puiuțule,
 Bate-n pinteni ursule

Bate-n pinteni, fă din genă,
 Ca boerimea oltână!

Ursule, fiéră dihaiă !
 Nu gândi la cap de oiaă
 Ci te-ntorce boeresce
 Ca domnii din Pute-a pesce!

Ursule dela cotlon,
 Dracu te-a-adus in salon
 Decorat cu ochelari
 Și cu stele de căprariu !

Nu ț'am spus cu Marcule
 Se lași mioritele
 Și se te duci in pădure
 La smeură și la mure !

Ursule din fundătură,
 Nu tot mormăi din gură
 Că te-ncing preste spate
 Si-ți fac cu bâta dreptate !

Me Marcule netârlot,
 Cu ochelarii pre bot,
 Dracu te adus din dumbravă
 Pe câmpia mândră albă !

Ursule perit'ar vița
 Și ț'ar putreți semênța

Că de când-tu teai ivit
 Ciobanii s'or ingrodit !

Lasă-ți Marcule neravul,
 Că de va veni vêtavul
 Atunci va fi vai de tine,
 Vei păți mare rușine.

Me ursule nevoiaș
 Tu gândesci ca la oraș
 O se joci tu tot urseșce
 Eta-ți spun : Dómne fereșce !

Nu așa puițule
 Lasă-ți firea Marcule,
 Că de nu — in primăvară
 O se-ți bag pelea-n dubelă.

Ursule jivane próstă
 Dracu te-a adus de pe cóstă,
 Dintre némuri, dintre frați
 Ca trotoarul sê-l bați !

Ursule cu capu'n dungi
 Și cu dinți ascuțiți lungi
 Dute tu in codru verde
 Unde nici dracul te vede !

Moțul Ciuberariu.
 vênător ursariu.

Lazar nevrednicul, vrednic este!

Un Lazar, nu neputinciosul Lazar din sânta scriptură, nici atotputinciosul generaladministrator protopopesc Lazar, un cu totul alt guguman cu numele Lazar, voind a primi taina a cincea a venit la Rosalele trecute la Sibiiu. Aici după obiceiul introdus de aşapolecritul arhiepiscop şi metropolit Dr. utriusque sexus Miron R. mânul, s'a întretinut mai mult timp în lazaret şi s'a muls după toate regulile prescrise de sântele canoane, pentru toţi ceice năzuiesc la singhiliă.

În fine vine şi Lazarului nostru rândul chirotonisirei. Într'o zi, des de dimineţă, întră arhiepiscopul şi metropolitul, Dr. în mai înaltele cercuri cu bunăvîntă specială, Miron Românul, în capela reşedinţei arhiepiscopesci, respective în acea locandă, în care pipă doi amploiaţi ai consistoriului metropolitan totă ziua: „Valadi török pipadohány“ din monopolul tutunurilor Ungarici, pentru binele biserecei gr. or. Aici îl aştepta deja vornicul curţii arhiepiscopesci şi totodată cântăreţul metropoliei Rău, şi fiind-că era vorba de secretul tainei a cincea, se afla şi secretariul arhivlădiciei Ungrovlachiei, chir chir Nicanor, cel mai prospăt călugăr cu mătâni dela mănăstirea nuanită: „Reiţul“. Dér ce se veđi, Lazar ca'n palmă. Arhivlădica trimite deci pe servitoriul seu iute ca se aducă pe Lazar. Acesta sosese, întră în aşapolecrita capelă, speriat şi uimit, ia poziţia semnului întrebării, învôlbă din ochi, cască din gură, dér tace ca porcu'n cucuruz. Arhivlădica Miron nu'i dă timp de reculegere, îl îndoiesce la pământ îi ia capul între picioare, îi aruncă patrachirul în cefă, şi până-ce scaperi în pipă i'au cântat cântăreţii: „Vrednic este!“ Lazar se scôlă cu ţinta de cetitor şi hipopotamos în frunte iar arhivlădica Miron lécă la gradină, unde-l aşteptau gravele afaceri archipăstoresci la ridicarea unui coteţ metropolitan.

Între cei remași, în capelă, s'a încins un ris homeric, singur Lazar jimbea numai ca țiganul, când popa, în loc de năfură i'a băgat o rudașcă-n gură, și acesta l'a prins cu córnela de limbă.

Și pentru ce acel ris? Iată pentru ce: Lazar cel hipodionisit nu era Lazarul nostru, ci era învețătorul Lazar dela scóla grecilor sau dela scóla de model a archidiecesei, ce locuiesce vis-a-vis de reședința archivlădică, și pe care servitoriul archivlădiciei l'a adus din eróre la forostoiala de popă. Acest Lazar era cu totul fără vină, pentru că afară de barbă nu posedea nici cea mai mică însușire, care-l îndreptătesce la popiă.

Când am audit eu această tilubuhoglindă a arch. v. l. cului Miron, mi-a venit în memoria istoria, ce se povestește despre îngrăparea unui țigan, prin un moș cioban în parșia Selștei.

Pe un țigan — așa se vestea — l'a pârțat, sofulul la capul unui sat din Scaun, și păția, ca un baron întins, în asemenea condiții de 7 zile p' scânlură neghiluit dinaintea cortului. Copii și némurile lui, după-ce au cutrieraț înzedar tóte satele dinprejur ca se capete un popă îngrópător, plângeau desperați lângă dada întins, pe scândura lată.

Dumnezeu, care îngrijesce și de țiganii cei morți ca și de archivlădici, ca se nu se împuțiască, până la desperațiune, a scos țiganilor desperați p'un moș cioban, în drum, care nu numai că era podóba turmei sale, dér purta și simbolul visibil al popiei în obraz. Țiganii, cât au zărit simbolul cărunt, au sărit cu toții înaintea ciobanului, i-au sărutat mâna, s'au lăsat pe genunchi, și redicându-și mâinile cătră ceriuri l'au rugat ca se îngrópe pe cel reposit, de 7 zile, pasigurându-l, că-i vor plăti ostenéla cu tot ce posed. Ciobanul glumet, înțe-

legând situațiunea, ridicându-și dreapta cea curată, i-a binecuvântat dândule promisiunea, că cu toate că-i lipsesc vesmintele pre-
serise, totuși va îngropa pe cel reposat. Și-a legat apoi calul
de stâlpul cortului. a scos un ciaslov din desagi și a sevârșit
operațiunea îngropării spre deplina mulțămire a țiganilor, cari
i-au onorat osteneța cu trei taleri de cei mai lați și groși
în pânză. Ciobanul s'a depărtat, țiganii au ramas liniștiți, că
și-au plinit datorința cu reposatul dada.

Cum s'a întâmplat cum nu, țiganii după ore-care timp
au aflat, că popa îngropător a fost un simplu cioban fără
darul tainei a cincea. Vestea acésta i-au înfiorat și amărit
până la disperațiune. Ce plângéu țiganii când nu aflare popă,
care se îngrope pe reposatul dada, dér acum aflând, că l'a
îngropat un cioban prost și fără dar, se trânteau cu toții la
pământ și-și smulgiau pērul din cap, că sufletul dadei se va
pune de-adreptul sub talpa iadului. Sufletul dadei în toate noptile
apărea țiganilor în vis în cele mai înfricoșate forme. Au dat
liturghii la biserici, au plătit masle sărindare și alte slujbe,
dér toate în zedar, ei nu mai aveau hodină sufletescă.

După câteva luni de grele suferinte țigănesci se întorce
ciobanul nostru, iarăși pe la locuința țiganilor. Aceștia, cât
l'au zērit, au sărit cu toții asupra lui, ca se-l omóre. Ciobanul
cu destulă prezență spirituală, și-a făcut cruce s'a lăsat în
genunchi și a înălțat cătră ceriuri o ferbinte rugăciune, ale
cărui puteri le implora pentru liniștirea țiganilor. Apoi s'a
ridicat în picioare și le-a dis: Mă! Voi ném necredincios! Cine
v'a băgat în capul vostru cel întunecat deșarta credință, că
acéstă barbă căruntă nu-i binecuvântată de Dumneșeu? Décă
voi nu credeți în sântēnia acestei barbe cărunte, nu-mi pasă,
Dumneșeu, care stă preste noi toți scie, că acéstă barbă e
curată! Décă nu ve sum eu popă destul, mergeți desgropați

pe dada ca se-mi trag eu slujba mea de pe el, și apoi se vi-l îngrópe cine ve place! Aici ve sânt banii, ce mi-ați dat — (bagă mâna în șerpar). — Nu, nu, cinstite părinte, alduiascăte Dumnețeu, nu ne trebuie banii, acum vedem, că ești popă cinstit.

Toți țigani i-au săruțat mâna, ciobanul a plecat neță-sălat, iar următorii dadei și-au recăștigat liniștea sufletescă.

Eu nu sciu trasu-șia până acum archivilădicul Miron slujba de pe învățatoriul Lazar, sau umblă, acest nevinovat încă cu slujba de hipopotamos în spete — o bataiă țigănescă n'ar strica însă.

*

Asta iernă s'a 'ntemplat
 În Puteni, un mare sat,
 Unde șede un vitéz,
 Care sare-ori ce pirlaz;
 Om micuț cu burta mare,
 Ce păreche nu pré are.
 Pașa Girba-i alui nume,
 Ca și el nu affi-n lume,
 Unde-i vorba de potop
 Póte fi și protopop!
 A fost chiar și ablegat
 Din ce mult a profitat,
 Căci o vie de moșie
 Îș făcu cu-ablegație;
 Dar' atâta nu-i de-ajuns,
 Încă una nu v'-am spus
 Fórte mult ași 'nvețat,
 Și diploma-a căpătat,

*

Din ce-atuncia s'a sciut,
 Că vin bun nu-i de beut!
 Dar' minune ce se veți?!
 El nu crede multe verđi.
 Ci 'nainta cu paș greu
 Și invinge totumereu.
 Esperințe pré bogate
 Face acasa si pe sate; —
 Bea din cupa cea mai mare,
 Ce hotar și capet n'are.
 Nu departe de Borhani,
 Bea acum de vr'o câti ani,
 Pân' atunci la Borineu
 A beut mereu. . . mereu;
 Dar' acum are conac,
 Ce nu-l dă pentru'un colac,
 De-ocamdată n'a schimba,
 Pân' ce ierna va intra,

Când apoi de bucuriă
 Sare, ca și-o ciocarliă
 Lângă cupă, lângă miere
 Pân' nevêsta de dor pierde . . .
 Nu-i nemica de moiat,
 Căci deloc cum a iernat
 Și ferestî au inghietat!
 Dar' acum se vè spun,
 Ce-a pățit vitézul bun,
 Ce malheur i s'a 'ntemplat
 Când ferestri au inghietat!
 Intr'o diuă dus pe gînd
 Despre cupe meditând
 Cum trecea pe lînga-o „vie“
 Vede-o cupă aurie.
 Atunci badea piticot
 Scôte limba cât un cot,
 Și mi-l prinde un dor mare
 Și-un fioru preste spinare;
 Așa ceva n'a veđut,
 Decând mă-sa Pa născut
 Se grabesce! . . . vre s'o bea,
 Inse lumea îl vedea!
 Și-a spart capul tot-mercu,
 Cum se-ajungă scopul seu?
 Dar' nici cum n'a mai sciut
 Ce se fia de făcut?
 A 'nceput a se ruga,
 Dóra ceriul va-ajuta,
 Rógă chiar și pe Cristos!
 (Den l'ar vinde pentr-un „os“!)

Inse tôte-s inzadar
 Dela ceriu nu vine dar!
 Paș-a Gîrba superat
 Umblă ca ș-un desperat
 Și de dor cum se topesce
 Pe nevêsta-o necăjesce; —
 Atunci densa s'a rugat!
 Ruga ei s'a ascultat?
 Trece tómnă. . . érna vine
 Și deloc 's tóte bine!
 Neua cade. . . a iernat
 Și ferestri au inghietat!
 Pașa atunci de pe divan
 Sare ca ș-un cocîrlan
 Se grabesce, pregătesce.
 Ca se beie voinicesce,
 Și obsêrvă încă'n drum,
 Ca-a fi tréba 'ndată-acum!
 Și mergênd grăbind pré uite
 Crede că-i pe nesciute,
 Dar' se uită'n jurul său,
 Nu-l incunjură vr' un réu?
 Se convinge mai nainte,
 Apoi plécă înainte!
 Întră-n casă ca voinic,
 Nū e frica de nimic.
 Lângă mész-atunci se pune
 Spune cupei multe bune.
 Dar' când vorba-i de beut
 Întră-un suflet cunoscut

Cupa 'ndată se roşese
 Paşa Gîrba 'ngălbinesce
 „D'apoi aicea ai venit
 „La beut, la cheftelit?
 „Dar' acasă nu mai vrei
 „Se remâni şi apoi se bei
 „Lumea 'ntregă o se scie
 „De o astufel de beţia!“

Sufletul atunci dispare
 Şi grăbesce la hotare
 Sberă: „Lumea se potópe,
 Căci eclesia-i — aprópe!“
 Er' sermanul nostru vitéz
 Sare iute un pirlaz
 Şi scăpând căne-cănesce
 Deloc el călătoreşte
 Şi umblându din sate'n sate
 Are grija de surate;
 Ici-cole se mai abate
 Pela cărcima „dela spate“.
 Ține predici instructive,
 Dar' deloc nu-s deductive;
 Apoi cându se mai uresce
 Multe tóte planuesce,
 Unde-i numai cu putință
 Face nunți, strică credință

In aceste-i procopsit
 In intrigi e iscusit!
 Tot la el fotografi
 Sunt cu sũte, mii și mii
 Și apoi pe 'nsurăței
 'I îmbia. . . vai de ei!
 Er' când n'are ce lucra,
 Cându nu póte critisa
 Cu duhonivcul Țințariu
 Scóte cóla din businariu
 Și cetesce la minuni
 Apoi dă-te la minciuni!
 Îş bate joc chiar de amici
 Și-i privesce de pitici!
 Er' de umblă 'ncási străine
 Pentru ele el e spine,
 Căci sub masca de amic
 Are-un suflet strîmb și mic.
 Și ne-avênd pe-acasa pace
 Ca se aibă ce mai face
 In Ardél acusi se duce
 (Ér' diploma ne aduce!)
 Când apoi cu mic cu mare —
 I Țicem fără 'ntârđiare
 „Précinstite protopop,
 Créscă-ți burta cât un plop!“

Ghimpele.

Urzică Scandalografescu.

Cine nu pătimește de orbul găinei, sau cine în urma deselor frecări de potestatea ierarhică, n'a făcut ochi de găină la creri, acela din primele debateri meritoriale ale congresului nostru s'a putut convinge, că necapacitatea în alianță cu lenea constituie în biserica noastră suprema putere executivă.

Congresul nostru luminat de sântul Duch, s'a deschis și preste el plutea absoluta necunoscință de cauzele, pentru cari s'a convocat. Nouăzeci sânti părinți sugău deja 8 țile ca vampirul, diete din vinele creștinilor ortodoksi, pe carii altcum destul i-au supt executorii de dare ai lui Szapáry, și nici un obiect nu era pregătit pentru dezbateri.

În fine, stante sesiune s'a înciocolat un așa polecrit raport al consistoriului metropolitan și s'a așternut congresului spre deliberare.

Raportul consistoriului metropolitan, elaborat cu asemenea consciință și iubire de cauză, cu care țiganul a cărpit opincile

socră-sa, s'a combătut din toate părțile, și s'a făcut propunerea pentru înapoierea lui la consistoriul metropolitan, spre nouă forostoială.

Aci și-a deslipit Trombitaş acea parte a trupului de pe scaon, cu care representă, ca mulți alții, interesele bisericeii în congres, și a apărut operatul consistoriului metropolitan cu toate puterile spirituale, cari le-au lipsit tuturor referenților scolari archidieceșani, decând ne-am înglodat în libertatea constituțiunii bisericești.

Cel mai puternic argument, de care s'a folosit Trombitaş întru apărarea raportului consistoriului metropolitan, a fost fără îndoială: „Că el în consistoriul metropolitan e a cincea rătă la car“!

Mărturisirea acésta a deputatului Trombitaş de a cincea rătă la car, pe care profanii o exprimă cu: A șeptea apă-n chisăliță“ arată cel puțin că consistoriul nostru metropolitan e un car cu cinci rôte, și așa se pun și laicii în plăcuta poziție, d'a-și putea explica motivul, din care afacerile noastre bisericești merg atât de întoroș.

Nu știu ce a motivat pe deputatul Trombitaş d'a asemăna consistoriul nostru bisericesc cu'n car, și la acesta a usurpa pentru sine acea parte constitutivă, care exprimă mai nimerit rolul activității sale. Sigur deputatul Trombitaş în calitatea sa de inspector scolar, călătorind prin archidieceșă, a văzut în Reșinari carul lui Man Hódrea, și prin asociațiunea ideilor a format conceptul metaforic al consistoriului nostru metropolitan. Și cine a văzut carul lui Man Hódrea din Reșinar, acela n'are lipsă de multă imaginațiune, spre a putea aprețui dinamica puterilor spirituale a le consistoriului nostru metropolitan, cu deosebire, decă mai vede și pe Trombitaş ca a cincea rătă la acel car.

Raportul consistoriului metropolitan în urma apărării deputatului Trombitaş s'a primit de congres, iar eu în noaptea următoare culcându-mă cu impresiunea ce a făcut raportul consistoriului metropolitan și desbaterea asupra acestuia în congres, am visat: Că marele Andreiu, în momentul, când s'a votat de congres primirea raportului consistorial metropolitan, s'a sculat din mormânt, a prins o maciucă'n mână și a dudit întreg congresul afară.

* * *

Trombitaş, ca se înlesnescă pentru viitor poziția referințelui scolar în archidieceasă, băgându-și mâna în traista recunoștinții, prin un deus ex machina, a tras chestiunea archieriei de moț și-a prezentat-o congresului nostru național bisericesc spre deliberare.

Momentul d'a fabrica un: „Episcopus in herbis“, se părea binevenit. Pițigoii, de cațiva ani au ținut chestia archieriei în para căminului sinódelor archidieceșane. Metroputurosul și archinepăsătorul Miron, nesciind ce face, a suflat m'reu cu foi promisiunilor. Caranșebeșenii, lăsându-le gura apă după pițule din fondurile comune, au oferit n covane episcopiei din Timișóra. Chestia archieriei scupa deja scânteii de para focului. Când însă covaciul Trombitaş, prindânt chestia cu clăștele lingușirei, a pus-o pe necoala, iar calfa Christea, Dr. Gal și cavaler de Puscariu bătén cu barósele, de le curgáu sudorile, ca hobul. Aci se auđi glasul lui Bran de Lemeni strigând: „Stați pe loc, că ne lipsește forostoială!“! La vocea aceasta întreg aparatul mechanic a stagnat. Archieria s'a prefăcut în zgură!

Așa s'a finit, în congresul nostru național bisericesc, tragicomedia archieriei archidieceșane, sau a episcopiei în legáu!

Nu încape nici o îndoială, e deja opiniune publică în

archidieceasă, că Popea ar fi mai bun arhieru, decât Miron, care nu-i bun de nimica. Cea-ce au ȕis însă Trombitaș, Dr. Gal, și cavalier de Puscariu în congres: „Că e dorința archidiecesei, ca Popea se se ridice la rangul de arhieru“, acésta e o minciună ecumenică.

Archidieceasa n'a dorit arhieru, nici n'are lipsă de atari creaturi anticanonice. Archieru dolesc pițigoi! Pițigoi nu sânt însă archidieceasa! Ei, ce e drept, fac majoritatea în sinódele archidieceșane, dér nu din libera voință a archidiecesei, ci din abusul puterei ierarchice, în al cărei cap stă Popea.

Da! Pițigoi, cari posed receruta obrăznicie, d'a se identifica cu archidieceasa, dolesc arhieru, dér acestei dorințe obstă absoluta lor impotență spirituală.

Pecat de Popea, a le căru merite nu se pot nega, că voiesce a-și valora chiemarea sa ierarchică prin nule, cari se rangéză în ordine decimală dinaintea lui!

Nulele a blamat pe Popea în tóte Congresele și'n tóte sinódele. Nulele i-au păpat archicria, și fiă sigur Popea, că cu influința pițigoilor nu ajunge nici crásnic la biserica din Rusciori.

Nu-i vorba, înțeleg și eu avantagele, ce ar aduce archieria lui Popea biserecei nóstre archidieceșane. Popea ar scuti pe arhiepiscopul Miron de ingrijirile, care-i lipsesc, întru administrarea archidiecesei, și Miron, care după cum ne arată conclusele juriului dela expositiunea nóstră națională, a primit diploma pentru meritele sale în fabricațiunea de oțet, și-ar putea concentra întreagă activitatea sa la fabricațiunea de oțet. Și așa nunumai archidieceasa, dér întréga metropoliă gr. or. din Ungaria și Transilvania s'ar bucura de abundența acelu element neaperat de lipsă la înăncrerea crastaveților gr. or. —

Da nouë luni aştept, ca părintele Joachim Muntean, sincerul şi vestitul apărător al averilor biserecei gr. or. din Gurariului se strige prin colónele Telegrafului Român: Că averea acestei bisereci e periclitată!

De nouë luni aştept, ca administratorul universal al tuturor protopopiatelor vacante din archidieceasa gr. or. Moise Lazăr se pretindă tragerea consistoriului archidiececan din Sibiiu în cercetare disciplinară, pentru-că susţine şi protegeză organe absolut necapace în capul administraţiunii protopopiatelor I şi al II-lea ale Sibiului!

De nouë luni aştept, ca consistoriul archidiececan gr. or. din Sibiiu, din disperăţiune, că 37000 fl. şi treişzecişişapte mii de floreni v. a. din averea biserecei gr. or. din Gurariului, nu-şi pot da socotéla pro 1880, se-şi lege o pétră de gât şi se se arunce în valurile Cibinului!

Tóte aşteptările mele au fost până acum zedarnice.

Părintele Joachim Muntean tace ca porcu-n cucuruz, nu se îndură a aréta lumii nici batăr atáta, că un popă fără de lege a túiat din pamént, şapte pruni cu fructe cu tot ce i-a fost sădit pietatea crescínescă în progadia biserecii gr. or. din Gurariului!

Administratorul ecunemic al tuturor protopopiatelor vacante din archidieceasa gr. or. Moise Lazăr, acest simbol cu brâu roşu al necapacităţii administrative de relegea greco-résăriténă, mánâncă borş, bea apă de Carlsbad, lăudând pe Dumnezeu, că în înţelepciunea sa a întocmit lumea d'áşa, ca în archidieceasa gr. or. se se bucure tóte necapacităţile de protecţiune!

Consistoriului archidiececan gr. or. în lipsa de cap, dórme somnul ţiganului sátul, şi fiind-că nu e avisat cu leafa sa la cele 37,000 fl. ale biserecii gr. or. din Gurariului, cari

nu-și pot da socotéla, nu se pomenesce, d'ar umbla purecii cu furcúie!

Lumea gr. or. din Mărginimea Sibiului, și póte cea din țéră, până în părțile Androchelului, unde a fétat scrófa-n clopotul biserecii săsesci, scie, că cele 37000 fl. care-și caută urma sânt ecuivalentul în număr, al unei prea frumoase păduri de brad și fag, ce s'a tăiat în scopul zidirei unei bisereci gr. or. în comuna Gurariului. Sufletele acelor nevinovați brați și fagi, nedumerite și pline de îngrijiri adreséză prin mine cătră măritul consistoriu gr. or. din Sibiu următórea interpelațiune :

Mărit Consistoriu Archidiececan. Dcă m â n e se prăpădesce lumea prin códa unui comet vagabund, ce cugetă Măritul Consistoriu a face p o i m â n e, ca se se salveze averea biserecii gr. or. [din] Gurariului? University Library Cluj

* * *

Diarele ne povestesc d'un nou duel cu pistóle, ce s'a întemplat între doi boieri din România.

Duelul după mine, e o sălbătăciă a evului mediu, un concept fals despre onóre care-și caută reputațiunea în tăișul săbii, sau în țevile pistolului, dér se priveșce și ađi chiar de clasele nobile d'un réu necesar întru apărarea onorii Cine, numărând la clasele nobile sociali, fiind atacat la onóre, nu se dueléză, e expus disprețuirii publice. P'un boier atacat la onóre, care nu-și reparéză onórea prin duel, il póte palmui ori-cine. Așa sună doctrina socială a boierimei.

Încât cunosc eu legile civile ale României, acestea nu fac diferință între onórea unui boier ș'a unui bragagiu și-n naintea tribunalelor ori-ce duel nu e chestiune de apărarea onorii, ci omucidere.

Duelul după toate legile popoarelor civilizate, între care, după cum se afirmă, numeră și boierii din România, se pedepsește ca omucidere, de regulă însă într'o închisoare, în care umblă omul liber, fiind că e vorba d'un: Point d'honneur!

Noi transilvanenii încă avem boieri în Țera Oltului. Boierii noștri însă, cu toate că nu dispun d'atâta onoare, ca cei din România, încă duelază, d'er ferescă Dumnezeu se saie unul asupra celuilalt cu pistolul. Boierii noștri, de regulă tunși, în lipsa de p'er, se apucă de urechi și se trag pânăcând cel mai voinic rămâne cu diplomele celui mai slab în mână, apoi se suduie până-ce răgușesc amândoi și onoarea e reparată.

Pentru-ce nu adopteză și boierii din România modul acesta de duel?

* * *

BCU Cluj / Central University Library Cluj

„Nemurirea sufletului“ în concubinată cu „Caticismul cel bogat gr. or.“ a născut d'ilele acestea în Brașov o: „Logică“ ! Servitiile de m'osă la nascere, le-a făcut profesorul gimnasial din brașov Josif Fericean.

Cine scie cât timp se fură lui Dumnezeu în biserica gr. or. cu învețarea caticismelor bogate și sărace, de cari dispunem ađi pentru d'a ne convinge despre nemurirea prostiei, va sci aprețui iusemnătatea bastardului: „Logica“ care se crede a fi rezolvat problema despre nemurirea sufletului.

Logica e fără îndoială o nouă învețăture în învețătura crescinescă gr. or. și eu salut cu bucuriă p'acest f'et liber încă de contribuțiune în statul Ungaria.

Décă însă domnul Fericean după mărturișirea precuv'entării sale se crede, nevrednic a deslega curelele încălțemintelor lui Cant, celce néga posibilitatea demustrării teoretice despre nemurirea sufletului, și-și légă toate speranțele sale de dinții unui

şórece, care rodënd funea scapă leul, atunci mai lesne-mi vine a crede, că țiganul, care a pus muribundului seu tată pipa-n gură, și i-a prins sufletul în butea pipei, a resoltat mai practic problema despre nemurirea sufletului.

Cu tóte acestea omul nu scie din care tufă sare epurile. E vorba de logică, și cum domnul profesor Fericean e în stare a deslega curelele încălțemintelor lui Cant, care după asigurarea tuturor învățăților, n'a umblat în vieța lui cu opinci, așa se póte lesne, c'a dat în Brașov la v'run finar din Têrgal Boilor, de nemurirea sufletului.

* * *

Sic! A pățito Nemții și Maghiarii! Pe neașteptate s'au pomenit cu'n român în capul afacerilor esterne ale Austro-Ungarii!

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Nu mai începe nici o îndoială, ministrul esternelor nóstre Kálnoky, e român! Numele lui cel adevărat e „Cálnician“ și se trage din comuna Cálnic, comitatul Sibiului. El, prin urmare, stă nemijlocit sub jurisdicțiunea politică a pretorelui Savu, iar mijlocit, a vicecomitelui onorar A. Szócs de Impotenczfalva.

Una nu s'a putut constata încă: De care confesiune se ține? E unit sau neunit? Din cauza acésta nu se póte nici sci: Ce ortografiă scrie? A lui Cipariu, sau a lui T. Maiorescu?

Preste puțin și chestia ortografii, ce scrie Cálnicean, se va chiarifica „pentru-că după cum ne asigură Neue Freie Presse, Pester Lloyd, Hon și Șeșetőrea, va urma în curënd o notă a ministrului esternelor nóstre cătră guvernul României în chestia Dunării, careia i se vor închide Porțile de fer, și i se va comanda curgerca prin Bosnia, Hertegovina, pe lângă Salonichi, d'adrepul în Marea Mediterană.

Încă nimenea nu e în chiar despre aplecările politice ale ministrului Călnician. Nu se scie, e blând sau bătăcios? E feudal sau clerical? După proverbul însă : „Spune'mi cu cine umbli, și-ți voi spune, cine ești“ se pôte cu siguritate combina, cine și ce e ministrul Călnician. El a fost până acum reprezentantele diplomatic al Austro-Ungariei în Rusia. A umblat cu Rușii. Când ar fi fost reprezentantele Austro-Ungariei în London, dela Englezi ar fi învățat cum se guvernază, precând dela Ruși a putut învăța, cum se nu guvernéze.

Una stă, după scôla din Peterburg, ministrul esternelor nôstre Călnician, nu pôte fi liberal, și de aceea me tem : Nu cumva politica lui se ducă pe Austro-Ungaria la extremități.

* * *

Kállay, reprezentantele politice externe în delegațiunile austro-maghiare, a dis, că la împărțirea Turchiei, noi, la nici un cas nu ne vom întorce goli acasă. Așa cred și eu ! Noi mestecându-ne, la împărțirea Turchiei, între Ruși, Serbi, Englezi etc. ne vom întorce cătră casă cu spetele încărcate de bătăile obicinuite !

* * *

Andrăsi a dis : Ungurii guvernază cu pinteni, biciu și ovăs ! Eu a-și mai adăoge, și cu : Deficit !

BCU Cluj / Central University Library Cluj
Gastrometru.

După un greu și serios studiu, începui la anul 1867, mi-a succedat să inventez un nou instrument, neevitabil și prea sigur la măsurarea contribuțiilor în Ungaria, numit: „Gastrometru!“

Acest instrument, în lungimea de un metru, se bagă individului supus legilor pentru contribuțiunea de consum prin gât la vale până în stomach, se lasă două zile acolo, și apoi venind inspectorul de dare, poate socoti exact, cât a mâncat respectivul, ce a mâncat și ce a beut.

Se află spre vânzare singur la :

Graf Szapáry,
 gastrometar patentat.

Pentru elocarea capitalelor fondului Rudolfian se cumperă :
 Losuri turcești; acțiuni d'ale bereriei din Orlat; acțiuni d'ale
 societății pentru regularea Hârtibaciului, cu orice preț.

A se întreba la :

Epitropia Mășelor

Sibiu, Josefstadt, Gröpă Nr. Botez.

Cocóna Gurădulce.

Cât! Mulți bani trebuie că au Americanii. Și cu cât o
 țară posedă mai multe părale, cu atâta mai scumpe sunt
 mărfurile, mițuluc! Țiarele ne spun, că directorul postelor

din Baltimore, în Statele Unite, s'a condamnat la o omendă de 5000 dolari, pentru-că a sărutat o damă, cât! La noi cu 5000 de dolari săruți damele dintru-n corn de țară și-ți mai rămân și părăle, mițuluc! Chiar acum, decând se sună vorba, că ministrul cultelor năstre Trefort, vrea se sugrume legea pentru căsătoria civilă, sărutările la noi sânt pe nimica, mițuluc!

Înțeleg legea teatrală din Bucuresci, după care, decă s'erută un artist pe o damă fără consimțământul ei, plătesce 5 franci. Și la teatru, la un institut de moralitate, unde nu sânt damele dedate la serutări publice, mai are înțeles amenda de 5 franci, dér 5000 de dolari pentru o s'eratare, asta-i păcat strigător la ceriuri, cât!

Ce ȕici tu Veruco?! Eu, pentru 5000 de dolari, me las se me s'ecrute nunumai toți directorii postelor din America, dér toți oficialii postali, până la cel din urmă purtător de epistole, mițuluc!

Galant.

Fetița: Trage-mi, pentru Dumnezeu, dintele acesta afară, că tot mor de dureri!

Barbierul: O draga mea! Dcă-mi dai o sărutare, toți dinții ții scot!

Altă căciulă!

Coconița: Ce me urmărești, Domnul meu, din pas în pas și mereu me ficezi? Sci Domniata, că eu sânt fată cinstită?

Cavalerul: Pardon coconițo, asta n'am sciut!

Coconița: Atunci nu ți-o iau în nume de rău!

Calicul n'a murit! **Adeverat e'a inviat!**

Mulțimea animătoarelor epistole, ce în urma anonțului de încetare al Calicului au încurs, ne dau deplină speranță în viitorul foii. Mulțămind amicilor Calicului pentru viul interes ce-l manifestează în neașteptată măsură, le arătăm că foia noastră cu puteri unite se va continua.

Totodată rugăm pe toți iubitorii humorului și ai satirei, a ne da posibilul concurs la câștigarea de noi abonați. Noi din contra îi asigurăm, că plusul venitului îl vom folosi întru îmbunătățirea foii. Edarea Calicului de două ori în lună va depinde singur dela concursul publicului abonent.

Cu începerea anului viitor, lângă cunoscutele materii, vom introduce o nouă rubrică: „Stan Pățitul“ care sperăm, că va fi cu mult interes citită. Iar cu numărul din luna lui Faur vom începe publicarea unei novele umoristice, de natură politico-socială, care joacă parte în Transilvania parte în România.

Așa deschidem noul abonament la „Calicul“ pentru anul 1882 cu următoarele prețuri:

Pentru Austro-Ungaria pe an 3 fl. — cr.

„ „ „ pe $\frac{1}{2}$ an 1 fl. 50 cr.

Pentru România pe an 7 franci.

„ „ „ $\frac{1}{2}$ an 3·50 franci.

Pentru conscrierea abonaților se alătură la acest număr o colă de prenumerațiune și pentru înlesnirea trimiterei prețului de abonament un asemnat postal. La 10 abonamente se dă unul rabat.

Atât vechii prenumerați, cât și cei noi, sunt rogați a trimite prețul abonamentului până la 25 Decembre st. v. ca se ne putem orienta, pentru-că nu ne dă mâna a tipări exemplare de rezervă.

Redacțiunea Calicului.